

Antidogma - 9/11, avagy az évszázad tabuja

2013 október 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Izrael szerepe a XXI. századot meghatározó 2001. szeptember 11-i eseményekben ádáz viták tárgya még az ezzel kapcsolatos igazságot kutató és követel? mozgalmon (9/11 Truth Movement) belül is.

Úgy t?nik, hogy az antiszemitizmus elleni harc örve alatt immáron hét évtizede tartó következetes agymosás következtében a „9/11 bels? munka volt” (9/11 was an inside job) jelszóval mozgósított konspiracionista aktivisták többsége képtelennek mutatkozik a szentföldi latorállam titkosszolgálataira mutató bizonyítékok objektív értékelésére.

Pedig azt a felvetést, hogy a 2001. szeptember 11-i ún. hamis zászlós (false flag) m?veletet egy széls?séges likudnyik csoport szervezte meg az amerikai államapparátusba beszivárgott neokon és keresztény cionista elvbarátaik segítségével, a f?sodratú média által szisztematikusan elhallgatott tények egész sora támasztja alá, és néhány nonkonformista személyiség nyíltan is hangoztatja.

Köztük van Francesco Cossiga, Olaszország egykori köztársasági elnöke is, aki szerint elhitetik velünk, hogy „bin Laden bevallotta a New York-i Ikertornyok elleni szeptember 11-i támadást, miközben az amerikai és európai demokratikus körök (...) immár jól tudják, hogy ezt a pusztító támadást a CIA és a Moszad tervelte ki és hajtotta végre a cionista világ segítségével, hogy vád alá helyezték az arab országokat, és rábírák a nyugati hatalmakat az iraki és afganisztáni beavatkozásra” (Corriere della Sera, 2007. november 30.).

Wayne Madsen, az egyik legismertebb amerikai oknyomozó riporter 2002. februári brit titkosszolgálati jelentésekre hivatkozva írja: „A Moszad számára a sikeres 9/11 'hamis zászlós' terrorakció várakozáson felüli sikert hozott. A Blair-kormány által támogatott Bush-kormány megtámadta és elfoglalta Irakot, elmozdította Szaddám Huszeint, és nyomást gyakorolt Izrael más ellenségeire, köztük Iránra, Szíriára, Pakisztánra, a Hamaszra és a libanoni Hezbollahra” (opinion-maker.org, 2011. január 27.).

Alan Sabrosky egykori katonai kiképz? (US Army War College) ugyancsak a leghírhedtebb izraeli titkosszolgálatot és amerikai kormányzati tisztvisel?k egy jól beazonosítható (ti. zsidó neokonzervatívokból álló) klikkjét teszi felel?ssé a szeptember 11-i támadásért, amelyet egy „klasszikus Moszad-hangszerelte m?veletnek” tart. De az amerikai hadsereg Fejlett Katonai Tanulmányok Iskolájának (US Army School for Advanced Military Studies) egyik jelentése is úgy fogalmaz, hogy a Moszad „alattomos, kíméletlen és ravasz, képes arra, hogy támadást intézzon amerikai er?k ellen, és palesztinok/arabok nyakába varrja azt”. A dolog igazi pikantériáját az adja, hogy ez a

katonai dokumentum egy nappal 9/11 el?tt került nyilvánosságra („U.S. troops would enforce peace under Army study”, The Washington Times, 2001. szeptember 10.).

Mindezen vélemények jóval többek pusztá hipotéziseknél. Azt ugyanis, hogy a Moszad és más izraeli elitalakulatok belekeveredtek a szeptember 11-i események „menedzselésébe”, számos kevésbé ismert tény teszi nyilvánvalóvá.

Kevesen tudják például, hogy a terrortámadással kapcsolatban, rögtön azok elkövetése napján, kizárólag izraeli állampolgárokat tartóztattak le. Ezt az információt rend?rségi források alapján Paulo Lima újságíró már a következő napon kiszivárogtatta a The Record c. napilapban. Az északi toronyba való becsapódást követ?en különböz? szemtanúk három alakot láttak egy Jersey Cityben parkoló fehér furgon tetején, amint ujjongtak („celebrating”), örömben ugrándoztak („jumping up and down”) és egymást fényképezték, háttérben a füstölg? ikerternyokkal. Kés?bb továbbálltak egy másik parkolóba, ahol más szemtanúk szerint ugyanilyen kitör? tetszésnyilvánítást produkáltak.

Kés?bb a riadóztatott rend?röknek sikerült megállítaniuk a fehér Chevrolet 2000-et, amelyben öt izraeli férfi tartózkodott. Miután kirángatták ?ket a kocsiból és az amerikai filmekb?l jól ismert módon hason fekve a földre kényszerítették ?ket, a sof?r, Sivan Kurzberg ezt mondta a rend?röknek: „Izraeliek vagyunk. Nem mi vagyunk a maguk problémái. A maguk problémái a mi problémáink. A palesztinok a probléma.”

Ennek ellenére a Paulo Limát informáló rend?rségi források meg voltak róla gy?z?dve, hogy ezeknek az izraelieknek közük volt az aznap reggeli merényletekhez. Annál is inkább, mert különböz? államok útleveléin, 6000 dollár készpénzen és külföldre szóló repül?jegyeken kívül olyan várostérképeket is találtak náluk, amelyeken bizonyos pontokat megjelöltek. Kurzberget és fivérét kés?bb formálisan is a Moszad ügynökeiként azonosították, miközben hivatalosan mind az öten egy f?leg izraelieket foglalkoztató költöztet? cég (Urban Moving Systems) alkalmazásában álltak, amelynek tulajdonosa szeptember 14-én Tel-Aviv úti céllal elhagyta az országot, miután a rend?rség látogatást tett nála és indiszkrét kérdésekkel nyaggatta a tevékenységér?l.

A The Recordban megjelent információra a mainstream média is ráharapott, de csak azért, hogy lehetőség szerint bagatellizálja annak hatását. A The New York Times (2001. november 21.) elmulasztotta közölni az illetők állampolgárságát, akárcsak a Fox News és az Associated Press. A The Washington Post megemlítette ugyan, hogy izraeliekről van szó, de elhallgatta a rendőrség gyanúját, miszerint viselkedésük és egyéb jelek alapján nyilvánvalóan elre tudtak a bekövetkező eseményről. A New York-i zsidó közösség magazinja viszont névtelenül nyilatkozó amerikai hírszerzési forrásra hivatkozva felfedte, hogy az ominózus költöztető cég valójában a Moszad fedőszerveként funkcionált (The Forward, 2002. március 15.).

Az FBI vizsgálatot indított az ügyben, és az eredményt egy 579 oldalas jelentésben foglalta össze, amelyet 2005-ben részben feloldottak a titkosítás alól, a teljes szövegre azonban 2035-ig kell várni. Izrael és Szeptember 11.: a nagy tabu (Israel et le 11 Septembre: Le Grand Tabou) c. könyvében Hicham Hamza franciaországi arab újságíró részletesen elemzi ezt a jelentést, amely számos súlyosan kompromittáló tényt tartalmaz a „táncoló izraeliekre” nézve.

Először is, az általuk készített fényképek valóban azt a pillanatot mutatják, amikor örömtáncot járnak, háttérben a lángoló északi toronnyal. Magatartásukat utóbb azzal magyarázták, hogy csak annak örültek, hogy „most majd az USA lépéseket fog tenni a terrorizmus megállítására a világon” – noha akkor még az emberek többsége inkább balesetre gondolt, mintsem terrorakcióra. Még súlyosabb, hogy egy szemtanú szerint már reggel 8-kor elfoglalták a leshelyüket, vagyis még azelőtt, hogy az első repülőgép becsapódott volna a toronyba. Egyébként az öt letartóztatott izraelinek köze volt egy másik izraeli költöztető céghez is, amelynek négy alkalmazottját ettől függetlenül kihallgatták az állítólagos arab légi kalózzal fenntartott kapcsolatukról.

Hicham Hamza elgondolkodtatónak tartja a jelentés végkövetkeztetését is. Az FBI ugyanis arról tájékoztatja a gyanúsítottakat fogva tartó helyi rendőrséget, hogy a maga részéről „nem áll érdekében tovább nyomozni a fogvatartottak után, és meg kell kezdeni (velük kapcsolatban) a szokásos bevándorlási eljárást”. Ennek ellenére az öt izraeli 71 napot töltött egy brooklyni börtönben, ahol visszautasították a hazugságvizsgálatot, majd többször megbuktak rajta. Végül egyszeresen kitoloncolták őket az USA területéről. (Utóbb beperelték az amerikai államot jogtalan fogva tartás miatt.)

Ugyanakkor az ügy egyik lényeges részlete kiegészítő magyarázattal szolgálhat az izraeliek feltűnő viselkedésére. Egyes tanúk ugyanis kifejezetten arra utaltak a rendőrségi telefonhívásaikban, hogy az autójuk tetején ugráncoló fickók „arabnak” vagy „palesztinnak” néznek ki, és nemcsak a külsejük, hanem az öltözködésük is ezt a benyomást kelti. Ezt az információt néhány rádió már délután sugározta, az NBC News pedig délután megerősítette. Ha tehát az izraelieket nem kapták volna el késő délután, a történet valószínűleg „Táncoló arabok” címmel jelent volna meg a másnapi lapok címlapján. Ehelyett teljesen elhallgatták, és csak néhányan tudnak róla, még a Szeptember 11-ével kapcsolatos igazságot kutató aktivisták (az ún. 9/11 Truthers) közül is.

Ahogy arról is keveseknek van tudomásuk, hogy a merénylet idején az amerikai szövetségi rendőrség éppen azzal volt elfoglalva, hogy felgöngyölítse a legkiterjedtebb izraeli kémhálózatot, amelyet amerikai földön valaha lelepleztek. 2001 márciusában a Nemzeti Kémelhárító Központ (NCIC) az alábbi közleményt helyezte el internetes honlapján: „Az utóbbi 6 hét folyamán az egész ország területén lévő szövetségi irodák alkalmazottai gyanús tevékenységeket jelentettek, amelyek olyan egyénekhez kapcsolódtak, akik mőtárgyakat árusító vagy leszállító külföldi egyetemistáknak adják ki magukat.”

A Kábítószer-ellenes Ügynökség (DEA), amelynek az alkalmazottjait számos ilyen típusú incidens érte, 2001 nyarán elkészített egy jelentést, amelyet a The Washington Post november 23-án hozott nyilvánosságra. E szerint március óta 140 izraeli állampolgárt tartóztattak le, mert a 4-8 fős csoportokba szerveződött 20-30 év közötti fiatalok „a Védelmi Minisztérium legalább 36 érzékeny helyszínét” felkeresték. Közülük többeket a Moszad vagy az Aman (izraeli katonai felderítés) tagjaként azonosítottak. Szeptember 11. után további 60 letartóztatásra került sor, ami a lefűlt izraeli kémek számát kétszázra növelte. Végül persze mindnyájukat szabadon engedték. A két ország közötti „különleges kapcsolatok” ismeretében az ellenkezője lett volna megleg?

A DEA jelentése megállapítja, hogy „ezen egyének viselkedésének természete arra utal, hogy az incidensek talán információszerzési tevékenységet alkotnak”. Könnyen lehet, hogy a kémkedés valójában csak fedőfoglalkozást jelentett a lebukott izraeli „képzőművész-hallgatók” számára, tekintettel a katonai kiképzésre, amelyen közülük többen robbantási szakértőként, harcmérnöként, bombaelhelyezőként, elektronikusjel-elfogó operátorként átestek. Vajon ezek az izraeli ügynökök miért palástolták volna valódi küldetésüket egy amennyire feltűnő, annyira improduktív diverzáns akcióval?

Erre a kérdésre az általuk alkotott hálózat és a szeptember 11-i merényletek közötti zavarba ejtő földrajzi kapcsolat adhat választ. A DEA jelentése szerint ugyanis „a floridai Hollywood t?nik ezen egyének fókuszpontjának”. A szeptember 11. el?tt letartóztatott izraeli álegyetemisták közül mintegy harmincan tehát éppen azon a floridai településen éltek, ahol a 19 állítólagos iszlamista légi kalóz közül 15. Az egyik izraeli, egy bizonyos Hanan Serfaty két lakást is bérelt a légi kalózok bandavezérének kikiáltott Mohamed Atta szomszédságában.

Efféle véletlenek normális esetben persze nincsenek, a mainstream média azonban ezúttal is el?rukkolt az alkalomhoz ill? dajkamesével, miszerint az el?bbieket csupán szemmel tartották az utóbbiakat. Izrael vétke így legfeljebb annyi lenne, hogy a tudomására jutott terrortámadásról elmulasztotta tájékoztatni amerikai szövetségeseit, és nem akadályozta meg annak elkövetését. Valószínűleg azonban az izraeliek nem megfigyelték, hanem manipulálták és finanszírozták az iszlamista „légi kalózokat”. Valószínűleg az sem lehet véletlen, hogy a UA 93-as járatát állítólag eltérít? Ziad al-Dzsarrah unokatestvére, Ali al-Dzsarrah 25 éven át a Moszad ügynöke volt (The New York Times, 2009. február 18.).

Mára az is kiderült, hogy a floridai Mohamed Atta valójában bitorolta a személyazonosságát. Az igazi Mohamed Attát, aki a merénylet másnapján felhívta apját (amit ez utóbbi a Bild am Sonntag német magazinnak is meger?sített), szolid és jámbor fiatalemberként ismerték, aki kerülte a n?ket, a repül?gépekt?l irtózkodott, nem melleleg pedig 1999-ben ellopták az útlevelet Hamburgban. Floridai fals alteregója viszont egy sztriptíztáncosn?vel élt együtt, disznóhúst evett, kaszinókba járt és drogozott. Négy másik állítólagos légi kalóz hasonló életmódot folytatott, szöges ellentétben azzal, ami a halálra készülő fanatikus iszlamistáktól elvárható lett volna. Erre a furcsaságra a South Florida Sun Sentinel már szeptember 16-án felhívta a figyelmet „A gyanúsítottak tettei nem stimmelnek” (Suspects’ Actions Don’t Add Up) c. cikkében, és véleményéhez utóbb több tekintélyes újság is (Boston Herald, San Francisco Chronicle, Wall Street Journal stb.) csatlakozott.

Victor Ostrovsky renegát Moszad-ügynök szerint az izraeli kémrendszert a hatékonyabb az ún. szájánok nemzetközi hálózata biztosítja (A Moszad szolgálatában, Magyar Világ, 1995). Ez a héber kifejezés az Izrael érdekében illegális cselekmények elkövetésére is hajlandó diaszpóra-zsidókat jelöli. Az Egyesült Államokban – már csak az ottani galut nagyságából következően is – nyilván tízezzel élnek, legtöbbször New Yorkban, ahol az amerikai zsidóság koncentrációja.

Larry Silverstein, aki 2001 július 6-án birtokolta a Világkereskedelmi Központ (WTC) iker-tornyainak haszonbérletét, a szeptember 11-i szájánok archetípusának tekinthető. A United Jewish Appeal (UJA) New York-i elnökeként aktív szerepet vállalt a szentföldi latorállam számára történ? amerikai pénztarhálásban, nem melleleg pedig bel?séges baráti kapcsolatot ápolt Ariel Saronnal és Benjamin Netanjahuval, akivel a Ha’aretz izraeli napilap szerint minden vasárnap telefonon csevegett. Üzlettársa az Iker-tornyok bérletében Frank Lowy volt, egy másik cionista „filantróp”, aki viszont Ehúd Barakhoz és Ehúd Olmerthez állt közel. Ugyanakkor a New York-i Kiköt?i Hatóság f?nöke, aki a WTC-tornyokat privatizálta, egy bizonyos Lewis Eisenberg volt, „civilben” a leghatalmasabb amerikai zsidó lobbizs (AIPAC) egykori alelnöke. Független források szerint ?k hárman minden bizonnyal kulcsszerepet játszottak az ügyben.

Rajtuk kívül a „nem létező lobbiz” más New York-i tagjai is könnyedén azonosíthatók. Az északi toronyba a 93. és 99. emelet között becsapódó Boeing annak a Marsh & McLennan nemzetközi biztosítónak az irodáit találta telibe, amelynek elnök-vezérigazgatója akkoriban Jeffrey Greenberg volt, George W. Bush választási kampányának egyik b?kező támogatója. Persze az Iker-tornyokat is ez a társaság biztosította, és 2001. július 24-én – vagyis 6 héttel a terrortámadás el?tt! – gondjuk volt rá, hogy viszontbiztosítást kössenek saját felel?sségvállaló szerződésükre konkurens biztosítónál, amelyeknek utóbb kártalanítaniuk kellett Silversteint és Lowyt.

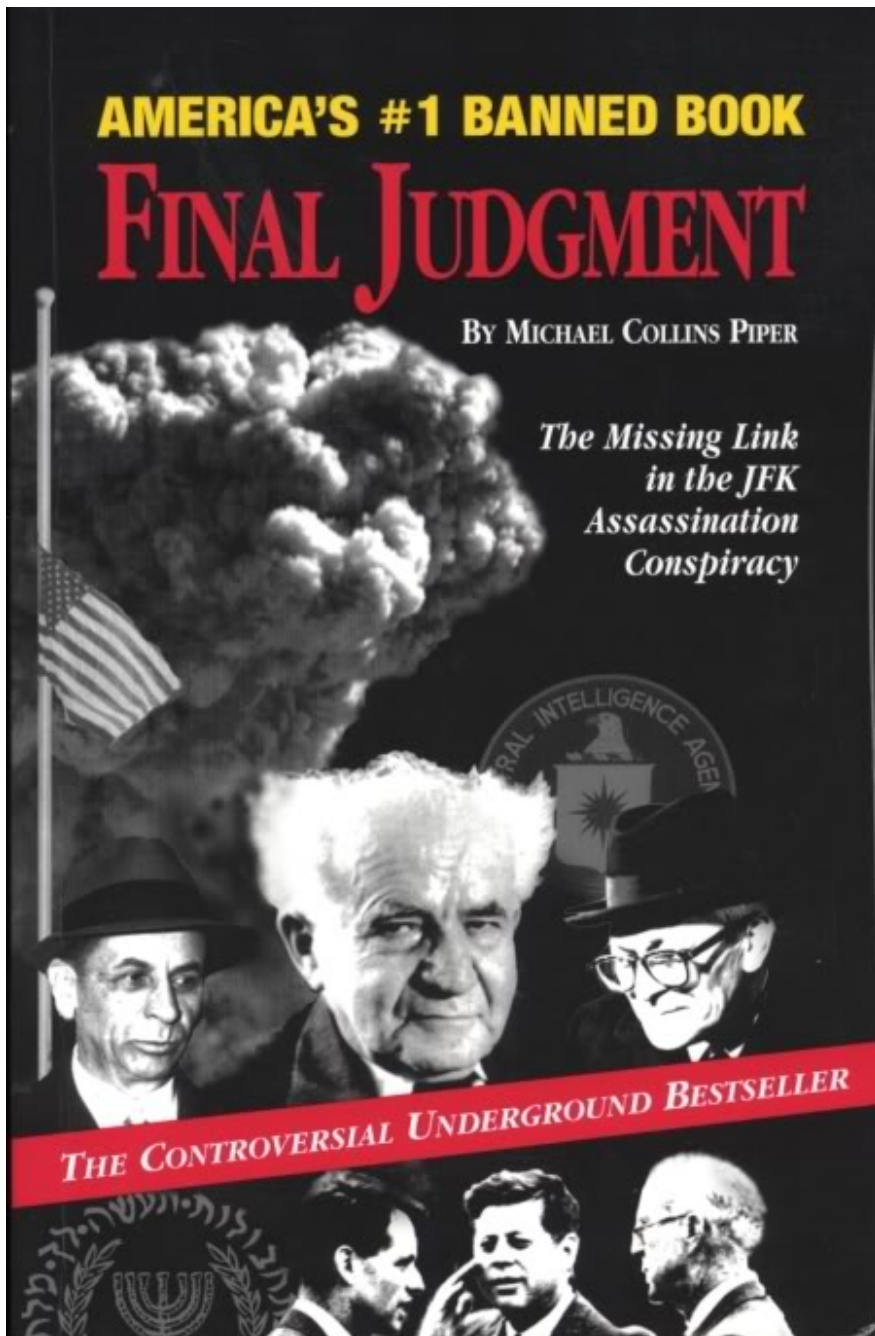
A Marsh & McLennan bölcs „el?relátását” bizonyítja az is, hogy 2000 novemberében igazgatótanácsa tagjai közé fogadta az ismert neokon héját, Paul Bremert, aki a szeptember 11-i terrortámadás idején a Terrorizmus elleni Nemzeti Bizottságot elnökölte, 2003 után pedig az iraki bábkormány fejeként vált hírhedtté, f?leg annak kapcsán, hogy kongresszusi vizsgálat indult ellene az iraki államkincstárból elt?nt 9 milliárd dollár miatt.

De cinkosságot lehet feltételezni a merényletben érintett repül?terek részér?l is. A két repül?tér, ahonnan az American Airlines 11-es, a United Airlines 93-as és 175-ös járatai elindultak fatális útjukra (a bostoni Logan és a New York melletti Liberty Newark), egy izraeli t?kéb?l gründolt céget (ICTS) bízott meg a biztonsági feladatok ellátásával, amelynek vezetője nem volt más, mint Menahem Atzmon, a Likud kincstárnoka. Ha alapos és f?leg objektív vizsgálat indult volna az ügyben, akkor bizonyára további cinkosságokat is feltárhattak volna.

Például érdekl?dhetek volna a Zim Israel Navigational tengeri szállítványozási cég iránt, amely részben izraeli

állami tulajdonban van, és többé-kevésbé nyílt titok, hogy alkalmoszer?en titkosszolgálati akciók fed?szerveként szolgál. Érdekes véletlen, hogy ennek amerikai képvisel?e alig egy héttel a merénylet el?tt sebtében evakuálta lkeratornybeli irodáit 200 alkalmazottjával együtt, „mintegy isteni cselekedetként”, ahogyan utóbb a cég vezére kommentálta (USA Today, 2001. szeptember 17) – nem mindennapi hücpér?l téve tanúbizonyságot.

Mindezen terhel? momentumok ellenére javában folyik a figyelem elterelése az izraeli szálról, ahogyan már korábban a Kennedy-gyilkosság esetében is történt. Ennek ellenére a hivatalos szervek és a média által sulykolt „magányos gyilkos” (ld. Lee Harvey Oswald) teóriára már az amerikaiak sem vev?k. Egy 2004-es Fox News felmérés szerint 66 százalékuk gondolja azt, hogy összeesküvés állt Kennedy meggyilkolásának hátterében, 74 százalékuk pedig arról is meg van gy?z?dve, hogy eltussolták az igazság kiderítését. Más kérdés, hogy a potenciális merényl?k lehet? legszélesebbre (a CIA-tól a KGB-ig, Castróéktól a Castro-ellenes miami emigrációig, Lyndon B. Johnstól az id?sebb George Bushon át J. Edgar Hooverig, az amerikai Cosa Nostrától a „korzikai kapcsolaton” keresztül a francia drokartellig, a Fedt?l a katonai-ipari komplexumon át a texasi olajlobbiig, az FBI-tól a Ku Klux Klánig stb.) tágított skálája csak arra szolgál, hogy a választék b?ségébe fojtsa az Izrael szerepével kapcsolatos elmélkedést, mindenekel?tt Michael Collins Piper alaposan dokumentált monográfiáját.

Végs? ítélet: a hiányzó láncszem a JFK-gyilkosság vitájában (Final Judgment: The Missing Link in the JFK Assassination Controversy) c. könyvében az amerikai szerz? nem kevesebbet állít és bizonyít, mint hogy Izrael

akkori miniszterelnöke, David Ben-Gurion azért határozta el az amerikai elnök likvidálását, mert az atomsorompó egyezmény rendületlen híveként Kennedy ellenezte Izrael atomfegyverkezését is. Meggyilkolása tehát a CIA legfelsőbb vezetése, a Meyer Lansky-féle zsidó bűnszindikátus, valamint a Moszad közvetlen és mélyreható részvételével megvalósított „közös vállalkozás” (joint venture) műve. Piper tézisének Mordechai Vanunu is hitelesíti. Az egykori izraeli nukleáris szakember – aki 18 évet töltött börtönben, miután a Moszad Olaszországban elrabolta és Izraelbe hurcolta, mert a brit sajtóban leleplezte a zsidó állam atomfegyverkezését – ugyancsak azt mondja, hogy Kennedynek azért kellett meghalnia, mert „nyomást gyakorolt Ben-Gurionra, hogy fényt derítsen a dimonai atomreaktorra” (AFP, 2004. július 26.).

Természetesen a 9/11 kapcsán is üzemszerűen zajlik a ködösítés, amelyben – mások mellett – Bob Graham ex-szenátor, az amerikai szenátus hírszerzési bizottságának volt demokrata párti elnöke jeleskedik, aki az amerikai közszolgálati tévének (PBS) adott interjújában bizonyítékokat emlegetett az egyik külföldi kormány érintettségét illetően. Mondani sem kell, hogy nem Izraelre, hanem Szaúd-Arábiára gondolt.

Bob Graham immáron egy évtizede azt szajkózza úton-útfélen, szóban és írásban (például 2011-ben publikált *The Keys to the Kingdom* c. regényében is), hogy a szaúdi királyi család titokban azért segítette Oszama bin Ladent, mert attól tartott, hogy máskülönben az al-Kaida felkelést robbantott volna ki a monarchia ellen. Ennek a nevetséges teóriának csak egyetlen célja van: elterelni a gyanút az egyetlen valóban gyanús „külföldi kormányról”, az izraeliről, ellensége, Szaúd-Arábia felé. Azt állítva, hogy a szaúdi nyomot a George W. Bush és a Szaúd család közötti barátság miatt tussolták el, Graham és a hasonszerű hasznos idioták Busht használják villámhárítóként. És a stratégia kifizetőd?, mivel a 9/11-el kapcsolatos igazságot kutató mozgalom szinte egy emberként acsarkodik a volt elnökre, miközben Izrael nevét említeni sem igen hajlandó.

Teljesen világos, hogy mire megy ki a játék. Amikor majd a közvélemény nyomására a fűsodratú média is kénytelen lesz ejteni a hivatalos tézist, addigra már a „9/11 belső munka volt” szlogennel alaposan megdolgozták a lelkeket a Bush, Cheney és néhány másik keresztény cionista balek elleni indulatkitörésre, maguk a cionista fűkolomposok pedig szokás szerint megússzák a felelősségre vonást. De ha a nagy kipakolás napján esetleg mégsem sikerül tisztára mosni Izraelt, akkor ez utóbbi még mindig kijátszhatja a Chomsky-féle kártyát, hogy ti. „Amerika kényszerített rá, hogy megtegyem” (America made me do it).

Noam Chomsky ugyanis – aki a szélsőbaloldalon vert tanyát azóta, hogy a trockista Irving Kristol a jobbszélre sasszézva létrehozta a neokonzervatív mozgalmat – rendületlenül azt a rögeszméjét visszhangozza, miszerint Izrael csak végrehajtja az USA akaratát, amelynek valójában az 51. tagállama és a közel-keleti csendre lenne. Chomsky és az amerikai radikális baloldal más reklámarcai szerint a Közel-Kelet destabilizálása inkább Washington, mintsem Tel-Aviv akarata. Az iraki háború? Szerintük nyilvánvalóan az olajért zajlott, és semmi másért.

Mindezt – másokkal együtt – az ismert antiimperialista író és aktivista, James Petras is határozottan cáfolja: „A nagy olajvállalatok nemcsak hogy nem bátorították az inváziót, de egyetlen olajmezőt sem sikerült megvédeniük a 160 ezer amerikai katona, a Pentagon és a Külügyminisztérium által fizetett 127 ezer zsoldos és egy korrupt bábkormány jelenléte ellenére sem” (Zionism, Militarism and the Decline of US Power, Clarity Press, 2008). Valójában a kőolaj nem magyarázza az iraki háborút, ahogyan nem magyarázza az afganisztáni intervenciót, a Szíria ellen iszlamista martalócok közbeiktatásával indított agressziót (war by proxy) és az Irán ellen tervezett háborút sem. Arról nem is beszélve, hogy az USA-ban nem az állítólagos olajlobbinak, hanem egyes egyedül a nagyon is valóságos „cionista ötödik hadoszlopnak” (Petras dixit) van elég hatalma ahhoz, hogy az Izraellel kapcsolatos nagy tabut ráerőszakolja a média csaknem teljes spektrumára.

A 9/11 történelmi kontextusba helyezéséhez nem árt emlékeztetni rá, hogy az Egyesült Államoknak régi gyakorlata van a hamis háborús ürügyek kreálásában, egészen 1845-ig, a Mexikó elleni expanzionista háborúig visszamenően, amelyet a Texasszal határos vitatott területen végrehajtott amerikai provokációk robbantottak ki, alkalmat adva James Polk elnöknek, hogy kijelentse: „A mexikóiak amerikaiak vérént ontották amerikai földön.” A háború után aztán egy Abraham Lincoln nevű képviselő elismertette a Kongresszussal a casus belli hazug jellegét. Ezt a sémát követte az USA csaknem valamennyi későbbi hadüzenete is. Így a Maine csatahajó havannai felrobbanása az 1898-as spanyol-amerikai háborúhoz, a Lusitania megtorpedózása az első, Pearl Harbor a második világháborúba való belépéshez, a Tonkini-öbölbeli álcincidens pedig Észak-Vietnam megtámadásához szolgáltattott hamis ürügyet.

Történelmi tény viszont az is, hogy a zsidó állam jelentős tapasztalatra tett szert a hamis zászló alatt elkövetett – tehát a zsidó tetteseket más nemzetiségűeknek álcázó, provokatív célú – támadások és merényletek terén,

olyannyira, hogy az efféle hadifurfang világtörténetének legalább a felét Izrael írta. Még a cionista entitás megalakulása előtt, 1946. június 22-én sor került egy f?próbára, a brit gyarmati hatóságok f?hadiszállását befogadó jeruzsálemi Dávid Király Hotel felrobbantására, amelyet a Menahem Begin (Izrael kés?bbi miniszterelnöke) által vezetett Irgun terrororganizáció – önmagukat araboknak álcázó – tagjai követtek el, kioltva 91 személy, köztük 15 zsidó életét.

Hamis zászló alatt zajlott az 1954-es Susannah-hadm?velet is, azzal a céllal, hogy megakadályozza a britek kivonulását a Szezei-csatornaövezetb?l, ahogyan azt Nasszer egyiptomi vezető követelte Eisenhower támogatásával. Ennek érdekében az izraeli katonai hírszerzés (Aman) egyik egyiptomi szájánokból álló sejtje robbantásos merényleteket hajtott végre helyi közhivatalokban és angol-amerikai érdekeltség? közintézményekben, azt a hamis látszatot keltve, hogy kommunista vagy nacionalista elemek követték el azokat. A diverzánsakció azonban gyorsan leleplez?dött, miután az egyik izraeli ügynök fel-, pontosabban eladta társait az egyiptomi kémelhárításnak, akiket vagy felakasztottak, vagy öngyilkosságot követtek el cellájukban. El?bb Lavon hadügyminiszter, majd Móse Sarett miniszterelnök is belebukott az Izraelben mindmáig csak „rossz biznisként” emlegetett titkosszolgálati fiaskóba.

Sokkal jobb „üzlet” volt viszont a szentföldi latorállam számára Líbia 1986. április 14-i amerikai megbombáztatása, amely a palesztin ügy egyik legelkötelezettebb támogatójának számító Kadhafi nemzetközi elszigetel?dését eredményezte, vagy a Cole amerikai romboló ellen 2000. január 12-én az Ádeni-öbölben végrehajtott robbantásos merénylet, amelyet az al-Kaida számlájára írtak, így kényszerítve Ali Szaleh jemeni elnököt USrael terrorizmusellenes hadjáratához való csatlakozásra. Ez csak két példa a sok közül. Több mint 50 évnek kellett elteltnie, mire Móse Kacav elnöksége idején Izrael végre hallgatólagosan beismerte a Susannah-hadm?veletben játszott szerepét. Vajon a 9/11 esetében mikor fog erre sor kerülni?

MD 2013. IX.11-X.2.

Gazdag István - antidogma.hu

Ajánló